പ്രാദേശികചരിത്രം–നവീനസാധ്യതകൾ

സിനി ജി.പി.

ഗവേഷക, ദേവമാതാ കോളേജ്, കുറവിലങ്ങാട്

ഓരോകാലത്തേയും ബൗദ്ധിക-സൈദ്ധാന്തിക ചിന്താഗതികൾക്കനുസരിച്ചാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ആഖ്യാനരീതികൾ നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത്. ചരിത്രം എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാണെന്ന പൊതുധാരണ ശരിവയ്ക്കുന്നവയാണ് ദേശീയചരിത്രങ്ങൾ. അധികാരപ്രത്യയശാസ്ത്ര നിർമ്മിതികളായ ഇവ കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനബോധത്തിന്റെ ഫലമാണ്. സാധാരണജനങ്ങളുടെ മൂല്യങ്ങളിലും ജീവിതങ്ങളിലും ശ്രദ്ധവയ്ക്കാതിരുന്ന ഇവ തികച്ചും യൂറോ കേന്ദ്രീകൃതങ്ങളായിരുന്നു. ബൃഹത്ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നമായി ഒരു സമൂഹത്തിന് മറ്റൊരു സമൂഹത്തിൽനിന്നുള്ള വ്യത്യാസം, പ്രാദേശിക ബഹുത്വങ്ങൾ എന്നീ തലങ്ങളിലുള്ള വിശദമായ അന്വേഷണത്തിലേക്ക് ചരിത്രപഠനങ്ങൾ മാറി.

ഒരു പ്രദേശത്തെ സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ഘടകങ്ങൾ അവിടുത്തെ ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. കോളനീകരണം, ചരിത്ര-സംസ്കാര സങ്കല്പന പരിധികൾക്ക് പുനർനിർവചനം നല്കി. "കലയേയും പാരമ്പര്യത്തേയും മാത്രമല്ല, സാമൂഹികപ്രയോഗങ്ങളേയും സംവേദന മാധ്യമങ്ങളേയും സംസ്കാരത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്ന" റെയ്മണ്ട് വില്യംസിന്റെ വാദം ഇവിടെയാണ് പ്രസക്തമാകുന്നത്. സംസ്കാരത്തിന്റെ നിർദ്ധാരണത്തിൽ ചരിത്രപരവും സ്ഥലപരവുമായ ഘടകങ്ങൾ നിർണ്ണായകമാണ്. ചരിത്ര-സംസ്കാരങ്ങൾ പരസ്പര പൂരകങ്ങളാകുന്നു. ചരിത്ര-സംസ്കാരങ്ങൾക്കുള്ള സമസ്ഥാനവും ഭൂതവർത്തമാന ഭാവികാലങ്ങൾക്കുള്ള സാധ്യതയുമാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രത്തെ ദേശീയ ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. "മുഖ്യധാരാചരിത്രങ്ങളിൽ പ്രാദേശികതയ്ക്ക് സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചരിത്രരചനയ്ക്ക് പ്രദേശത്തെ കണക്കിലെടുക്കാത്ത പ്രവണത രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധാവസാനംവരെ തുടർന്നുവെന്ന് റോബർട്ട് ഡൗഷ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "സമൂഹത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളുടെ അപഗ്രഥനത്തിന് പ്രദേശത്തെ ചെറിയ യൂണിറ്റുകളാക്കിയുള്ള പഠനമാണ് അഭികാമ്യം എന്ന ബോധമാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രമെന്ന നവീനരീതി ആവിഷ്കൃതമാകാൻ കാരണം. ദത്തങ്ങളുടെ വസ്തുനിഷ്ഠതയേക്കാൾ സാംസ്കാരിക അർത്ഥവൈവിധ്യങ്ങളിലാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രം ശ്രദ്ധയൂന്നുന്നത്. മുഖ്യധാരാ ചരിത്രത്തിന് സമൂഹസങ്കല്പങ്ങളോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിന് വിരുദ്ധമാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രം. ഇത്തരത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ദേശീയചരിത്രത്തെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമേ പ്രാദേശിക ചരിത്രത്തിനു മുന്നേറാനാകൂ.

പ്രദേശത്തിന്റെ നിർണ്ണയം

ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം പ്രദേശമാണ് എന്നതിനാൽ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതും പ്രതിഫലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും ഇവിടെയാണ്. മുൻകാലങ്ങളിൽ പ്രദേശം ലോകദൃഷ്ടിയിൽ അപ്രധാനഘടകമായിരുന്നു. ഇന്ന് പ്രദേശം എന്നത് ലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജീവിത ചര്യകൾ നിലനില്ക്കുന്ന ഏറ്റവും ചെറിയ 'ഇട'മായി മാറി. മുഖ്യധാരാ ചരിത്രത്തിൽ ഭൂമി ശാസ്ത്രപരമായ/രാഷ്ട്രീയമായ അതിരുകളാണ് ഒരു പ്രദേശത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതെങ്കിൽ പ്രാദേശിക രചനയിൽ ഭൂമിശാസ്ത്ര (രാഷ്ട്രീയ) അതിർത്തിക്കുപരി സംസ്കാരികമായ ഒരു അതിർത്തികൂടി രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. കോളനിവത്കരണമാണ് അതിർത്തിരൂപീക രണത്തിന് ആധാരം. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയാണ് കേരളത്തിലും സംഭവിച്ചത്. ഭൂമിശാസ്ത്രപര മായി ഒരു പ്രദേശം രൂപപ്പെടുന്നത് കൃത്യമായ നാല് അതിർത്തിക്കുള്ളിലാണ്. ഇത്തരം അതിർത്തികൾ സുസ്ഥിരമല്ല. ഭരണസൗകര്യാർത്ഥവും കാലഘട്ടങ്ങൾക്കനുസൃതമായും ഈ അതിർത്തികൾ പുനർനിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയമായ അതിർത്തിക്കുപ രിയായി ഒരു സാങ്കല്പികതലംകൂടി പ്രദേശം രൂപപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ജനസമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ ജീവിതചര്യ എന്നിവയുടെ സങ്കലനത്തിലൂടെ ഭാവനാത്മകമായി ഒരു സാങ്കല്പികതലം അഥവാ സാംസ്കാരികസ്വത്വം രൂപപ്പെടുന്നു. പ്രാദേശികമായ ഈ സ്വത്വ ബോധമാണ് ഒരു വ്യക്തിയെ പ്രത്യേക ദേശക്കാരനാണെന്ന തിരിച്ചറിവിലെത്തിക്കുന്നത്. കേവലം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർത്തികൾക്കപ്പുറമാണ് ഞാൻ ആരെന്ന തിരിച്ചറിവ്. ഈ തിരിച്ചറിവിന്റെ ചരിത്രം കൂടിയാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രം.

പ്രസക്തി

മുഖ്യധാരാചരിത്രസങ്കല്പത്തെ തിരസ്കരിക്കുന്നതാണ് പ്രാദേശികചരിത്രരചന. ലക്ഷ്യനിർ ണ്ണയത്തിന് വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം മാത്രം പോരാ ഭൂതകാലത്തിന്റെ അടി സ്ഥാനംകൂടി ആവശ്യമാണ്. ഭൂതകാലപഠനമെന്നതിലുപരി "നാമെങ്ങനെ നാമായിത്തീർ ന്നു എന്നറിഞ്ഞാലാണ് നമുക്ക് എന്തായി മാറാൻ കഴിയും എന്ന തിരിച്ചറിവു സാധിക്കൂ". ഇതുതന്നെയാണ് പ്രാദേശികചരിത്രത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും. ചരിത്രമെന്ന വ്യവഹാരത്തിൽ പ്രാദേശികചരിത്രം ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദേശീയചരിത്ര ഉപാദാനങ്ങ ളായി അവ മാറുന്നില്ല. ദേശീയ-പ്രാദേശിക ചരിത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ആദാനപ്രദാനങ്ങളുടെ പാരസ്പര്യത്തോടൊപ്പം തനതായ വ്യക്തിത്വവും പുലർത്തുന്നു.

വർത്തമാനത്തിന്റെ ചരിത്രം

ചരിത്രം എന്നത് ഭൂതകാലത്തിന്റെ പാഠഭേദങ്ങളാണ്. ദൂരത്തിന്റെയും കാലത്തിന്റെയും കണക്കനുസരിച്ച് നിജപ്പെടുത്തിയവയെങ്കിലും ഇവ സ്വതന്ത്രമായി വ്യാപരിക്കുന്നവയാണ്. പ്രാചീന ലിഖിതങ്ങൾ, പുരാവസ്തുക്കൾ തുടങ്ങിയവയിലൂടെ കഴിഞ്ഞകാലത്തെ കണ്ടെ ത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ചരിത്രം. ആധുനികാനന്തര കാലഘട്ടത്തിലെത്തുമ്പോൾ പഴയ നിർ വ്വചനങ്ങളെ നവീകരിക്കേണ്ടതായിവരുന്നു. വിദൂരഭൂതകാലത്തിൽനിന്ന് സമകാല സംഭ വങ്ങളിലേക്കുള്ള പരിണാമമാണ് പുതിയ ചരിത്രരചനാപദ്ധതികൾ. ഭൂതകാലത്തിന്റെ വാസ്തവികതയെ പര്യാലോചിക്കാൻ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ശക്തമായ അടിത്തറ ആവശ്യമാണ്. നവീന അർത്ഥതലങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന പുതിയ പാഠങ്ങൾ ഭാവിയിലേക്കുള്ള ദിശാസൂചികകളാണ്. സാമ്പ്രദായികരീതിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി വർത്തമാനകാല ത്തിന് നല്കുന്ന സ്ഥാനമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രത്തെ വേറിട്ട് നിർത്തുന്നത്.

തദ്ദേശീയ ആഖ്യാനം

ആധുനികകാലഘട്ടം ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥലകാല രൂപങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ പുനർവിചിന്തനത്തിന് വിധേയമാക്കി. സ്ഥലത്തിനും കാലത്തിനും തുല്യപ്രാധാന്യം കൈവന്നു. കാലത്തിന്റെ സ്ഥലവത്കരണമായി മാറി പുതിയ ചരിത്രപഠനങ്ങൾ. ഒരു സ്ഥലത്തെയോ സംഭവത്തേയോകുറിച്ചുള്ള സമഗ്രപഠനമല്ല മറിച്ച് സമാനതകളെ കണ്ടെത്തുക, താരതമ്യം ചെയ്യുക, വൈവിദ്ധ്യങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുക, ഇവ ചരിത്രമാകുന്നതെപ്രകാരമെന്ന് പരിശോധിക്കുക—തുടങ്ങിയവയാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രമാകുന്നത്. പ്രാദേശകപഠനം ഒരേ കാലഘട്ടത്തിൽ വ്യത്യസ്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും സാമാന്യവത്കരണത്തിനുപരി വ്യതിരിക്തതകൾ കണ്ടെടുക്കാനും സഹായിക്കുന്നു.

സംസ്കാരപഠനം

പ്രാദേശിക ചരിത്രരചന എന്നത് സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനംകൂടിയാണ്. ഒരു പ്രദേശത്തെ ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തെ—ചരിത്രത്തെ ജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടെ കണ്ടെത്തുകയാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം ചെയ്യുന്നത്. ജാതി, വർഗ്ഗം, ലിംഗം, വർണ്ണം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുപരിയായി ഒരു പൊതുതാല്പര്യത്തിന്റെ/സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് തങ്ങളെന്ന ബോധം സമൂഹത്തിൽ രൂപപ്പെടുന്നു. അധീശപ്രത്യയശാസ്ത്ര ചിന്താഗതികൾക്കതീതമാണ് ഈ ബോധത്തിന്റെ സ്വാധീനം. വൈരുദ്ധ്യങ്ങളേയും അവയുടെ സങ്കലനം രൂപപ്പെടുത്തുന്ന പൊതുസ്വത്വത്തേയും കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം, സമൂഹം എങ്ങനെ പ്രദേശത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു, സമൂഹങ്ങൾ തമ്മിൽ എങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, തുടങ്ങിയ അന്വേഷണമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം. ഇതുതന്നെയാണ് ജനകീയ സംസ്കാരവും.

പാർശ്വവത്കൃതരുടെ ചരിത്രം

ദേശീയബൃഹത്ചരിത്രങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവം മദ്ധ്യകാലബ്രാഹ്മണ മേധാവിത്വത്തിന്റെയും പാശ്ചാത്യാധിപത്യത്തിന്റേയും വ്യവഹാരത്തിൽപ്പെടുന്നതായിരുന്നു. അടിസ്ഥാന ജനവിഭാഗത്തിന്റെ സ്ഥാനം മുഖ്യധാരാചരിത്രത്തിനു പുറത്തായിരുന്നു. അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരേയും പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരേയും മുഖ്യധാരയിലെത്തിക്കുകവഴി പ്രാദേശികചരിത്രം ശ്രദ്ധേയമാക്കപ്പെട്ടു. എഴുപതുകളിൽ രൂപംകൊണ്ട കീഴാളചരിത്രരചന സമൂഹത്തിലെ താഴ്ന്നവിഭാഗക്കാർ, അവരുടെ ജീവിതം, സംസ്കാരം, സാമൂഹ്യാവസ്ഥ എന്നിവയെ ചിത്രീകരിച്ചു. സമൂഹം എന്നത് വരേണ്യവർഗ്ഗത്തോടൊപ്പം സ്ത്രീകളും കീഴാളരും ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് രൂപീകരിക്കാൻ ഇത്തരം രചനകൾക്കു സാധിച്ചു. പാരിസ്ഥിതിക പഠനപദ്ധതികൾ, സ്ത്രീപക്ഷ രചനകൾ, കീഴാളപഠനങ്ങൾ, ഫോക്‌ലോർ എന്നിവ പ്രാദേശികചരിത്രരചനയിൽ കാര്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി.

ആഗോളവത്കരണം

കോളനിവത്കരണമാണ് ആഗോളീകരണത്തിന് അടിസ്ഥാനം. അഭിരുചികളുടെ വൈവിധ്യമാണ് പ്രാദേശിക സ്വത്വരൂപീകരണത്തിനാധാരം. ആഗോളവത്കരണത്തിനും മുതലാളിത്തത്തിനും നിലനില്ക്കാൻ അവരുടെ ഉല്പന്നങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാൻ സജ്ജമായ ഒരു സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. അതിന് അഭിരുചികളെ ഏകീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വ്യാവസായിക ആധുനികവത്കരണങ്ങൾ—ജനങ്ങളുടെ ജീവിതവീക്ഷണം, മൂല്യബോധം, സാമൂഹ്യവളർച്ച എന്നിവയിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഇത് പ്രാദേശിക സ്വത്വത്തിനും സാംസ്കാരിക മുദ്രകൾക്കുമേൽ ഒരു പൊതുസ്വത്വം വിനിമയം ചെയ്തു. പാരമ്പര്യത്തേയും പ്രാദേശികതയേയും ഒഴിവാക്കിയാൽ മാത്രമേ ഏകീകരണമുദ്രകളുടെ വിതരണം

സാദ്ധ്യമാവൂ. കമ്പോളപരസ്യ-മാദ്ധ്യമ ശൃംഖലകൾ നിറവേറ്റുന്നത് ഈ ദൗത്യമാണ്. ആഗോളവത്കരണം സംസ്കാരസീമകളെ മായ്ക്കുകയും തത്ഫലമായി സങ്കലന-ലോപങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാട്ടറിവുകളും നാട്ടുവഴക്കങ്ങളും പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെടുകയും അതുവഴി സമൂഹംഎന്ന സങ്കല്പത്തിന്റെ പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തിരിച്ച റിവിൽനിന്നുണ്ടായ ചെറുത്തുനില്പുകൾ കൂടിയാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രരചനകൾ.

സമീപനത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം

സമീപനത്തിലെ വ്യത്യസ്തതയാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രത്തെ ദേശീയചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാക്കുന്നത്. ദേശീയചരിത്രങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ ഉപരിപ്ലവതയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. ഇവ സ്ഥൂലചരിതങ്ങളാണ്. സൂക്ഷ്മചരിതങ്ങളാവട്ടെ ജീവിതത്തെ ആഴത്തിൽ പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ദേശീയ-പ്രാദേശിക ചരിത്രങ്ങളുടെ വൈരുദ്ധ്യാത്മക നിലപാടിനെ, സമീപനത്തിനു സ്വീകരിക്കുന്ന യുക്തിയുടെ വ്യത്യാസം എന്ന നിലയിൽ, ദൂര-സൂക്ഷ്മ ദർശിനികളെ സ്ഥൂല-സൂക്ഷ്മഘടകങ്ങളോടു താരതമ്യം ചെയ്തു വിലയിരുത്താൻ എറിക് ഹോബ്സ്ബോമിന് സാധിച്ചു. ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളിലേക്ക് ചെന്നെത്താൻ ഇത്തരം സൂക്ഷ്മപഠനങ്ങൾക്കു മാത്രമേ കഴിയൂ. പ്രാദേശിക ചരിത്രത്തിന്റെ സാധ്യതയും ഇതുതന്നെയാണ്.

ഉപാദനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനപരത

തെളിവുകളെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ആഖ്യാനമാണ് ബൃഹദ്ചരിത്രങ്ങളുടേത്. എന്നാൽ പ്രാദേശിക ചരിത്രത്തിൽ ആധികാരികത അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഉപാദാനങ്ങൾ ദുർല്ലഭ ങ്ങളാണ്. ഓർമ്മകളും വാമൊഴിയുമെല്ലാം ഇവിടെ ചരിത്രസ്രോതസ്സുകളാവുന്നു. സംസ്കാ രത്തേയും പ്രദേശത്തേയുംകുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിന് പഠിതപ്രദേശത്തെ ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ ആചാരങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ആഘോഷങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, വേഷഭൂഷാദികൾ തുടങ്ങിയ വൈവിധ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യബോധം ആവശ്യമാണ്. ബൃഹദ്ചരിതങ്ങ ളിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി നേരിട്ടു നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേരാൻ പ്രാപ്തമായ ഉപാദാനങ്ങൾ പ്രാദേശികരചനയിൽ വിരളമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ലഭ്യമായ ആകരങ്ങളെ വിവിധ ശാസ്ത്രീയ അപഗ്രഥത്തിന് വിധേയമാക്കിവേണം നിഗമനങ്ങളിലെത്താൻ. നാട്ടാചാ രങ്ങൾ, നാട്ടറിവുകൾ, പള്ളി-ക്ഷേത്രരേഖകൾ, ശവക്കല്ലറകൾ, കുടുംബചിത്രങ്ങൾ, തൊഴിൽക്കൂട്ടായ്മ എന്നിങ്ങനെ പ്രാദേശികമായതെന്തും ഉപാദാനങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, ഇവയെ ആധാരമായി സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ലഭ്യമായ പ്രമാണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവേണം അവയെ പഠിക്കേണ്ടതും പരസ്പരബന്ധം കണ്ടെത്തേണ്ടതും. ദേശീയ ചരിത്രം വസ്തുനിഷ്ഠമാകുമ്പോൾ പ്രാദേശികചരിത്രം അർത്ഥത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരഭേദങ്ങളെ തേടുന്നു.

"ഇന്ത്യയിൽ ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇല്ലായ്കയല്ല, ഉള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞ് പഠനം നടത്താൻ പരമ്പരാഗത ശൈലിയിൽ ചരിത്രം എഴുതുന്നവർക്ക് കഴിയായ്കയാണ് പ്രശ്നം" എന്ന ഡി.ഡി. കൊസംബിയുടെ തിരിച്ചറിവ് ചരിത്രരചനയ്ക്ക് നൂതനസരണികളുടെ അനിവാര്യത ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ചരിത്രം ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളുടെ ആഖ്യാനമാണ്, അത് ഉപയോഗശൂന്യമാണെന്ന ആധുനിക ചിന്താഗതി തിരുത്തി അഭിരുചിയുടേയും ആവി ഷ്കാരത്തിന്റെയും മേഖലയിലെ ഏതൊരന്വേഷണത്തിനും ഇന്നലെകളെ ഒഴിവാക്കി മുന്നേറാനാവില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് പ്രാദേശിക ചരിത്രംപോലുള്ള ആധുനികാനന്തര രചനാപദ്ധതികൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. സംസ്കാരപഠനം ഒരു ആമുഖം, പി.പി. രവീന്ദ്രൻ, 2013, പേജ് 43.
2. കൊങ്ങൻപട, ഓണം തൊപ്പി, ചരിത്രത്തിലെ അടയാളപ്പെടുത്തലുകൾ, ഡോ.കെ. ഗോപാലൻകുട്ടി, 2012, പേജ് 15.
3. ആറന്മുളയുടെ സാംസ്കാരികപൈതൃകം, നെല്ലിക്കൽ മുരളീധരൻ, 2009, പേജ് 28.
4. ചരിത്രം ഉണ്ടാകുന്നത്, കെ.എൻ. ഗണേശ്, 2016, പേജ് 165.
5. ആറന്മുളയുടെ സാംസ്കാരികപൈതൃകം, നെല്ലിക്കൽ മുരളീധരൻ, 2009, പേജ് 26.
6. കേരളചരിത്രത്തിന്റെ നാട്ടുവഴികൾ (ഡോ. എൻ.എം. നമ്പൂതിരി, പി.കെ. ശിവദാസൻ)ക്ക് പി. ഗോവിന്ദപിള്ള എഴുതിയ അവതാരിക, പേജ് 24

ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ആദർശ് സി., വിഭവങ്ങൾ വിനിമയങ്ങൾ കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ വ്യാവഹാരിക ഭൂമിശാസ്ത്രം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം, 2013.
2. കേശവൻ നമ്പൂതിരി എൻ.ഇ., തെക്കൻകൂർ ചരിത്രവും പുരാവൃത്തവും, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം, 2015.
3. ഗണേഷ് കെ.എൻ., ചരിത്രം ഉണ്ടാകുന്നത്, കേരളശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്, തൃശ്ശൂർ, 2016.
4. ഗോപാലൻകുട്ടി കെ., കൊങ്ങൻപട, ഓണം തൊപ്പി, ചരിത്രത്തിലെ അടയാളപ്പെടുത്തലുകൾ, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം, 2012.
5. പത്മനാഭമേനോൻ കെ.പി., കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം (രണ്ടാംപതിപ്പ്), മാതൃഭൂമി, കോഴിക്കോട്, 1996.
6. മിഥുൻ കെ.എസ്.(എഡി.) ഗവേഷണരീതിശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം, 2017.
7. മുജീബ് റഹ്മാൻ.എം.പി., ചരിത്രമെഴുത്തിന്റെ ചരിത്രം, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2018.
8. മുരളീധരൻ നെല്ലിക്കൽ, ആറന്മുളയുടെ സാംസ്കാരികപൈതൃകം, മലയാളവിഭാഗം, ശ്രീശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാല, കാലടി, 2009.
9. രവീന്ദ്രൻ പി.പി., സംസ്കാരപഠനം—ഒരു ആമുഖം, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം, 2013.
10. ശ്രീധരമേനോൻ എ., കേരളചരിത്രം (പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്) എസ്. വിശ്വനാഥൻ പ്രിന്റേഴ്സ് ആന്റ് പബ്ലിക്കേഷൻസ് പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ്, മദ്രാസ്, 1995.
11. Shinas A.M. & P.J. Vincent (Ed.), LocalHistory Quest for Theories and Method, Sahithya Pravarthaka Co-operative Society Ltd, Kottayam, 2016.
12. Bristow Robert, (Third Edition) Bristow Memorial Society, Cochin, 2015.